

Kővári Mária

Nyárfák

Ó ti szép Jobbágyi nyárfák!
Melyek a hegy felé siető,
Utakat sorjázták.
Vajon más érzi azok hiányát?

Aki autóval száguld,
Nem lát mást,
Csak az utat s a jelzőtáblát.

Nyáron ők adták.
Nékünk az árnyékot.
Hóban s esőben védték,
Az arra járókat.

Ó ti szép Jobbágyi nyárfák!
Melyek a hegy felé futó,
Utakat sorjázták.
Mily gyönyörű volt,
A kis útnál a táj.

A sóhajok hídja alatt,
Szomorú fűzfa állt.
Levelei simogatták,
A kristálytisza Zagyvát.
Ágaiban csimpaszkodva,
Sikongó gyerekek ugráltak,
A hús folyóba.

Ma már ilyet senki,
Meg nem tenne
Hisz földünk,
El van szennyezve.

Ó ti szép Jobbágyi nyárfák!
Melyek a hegy felé ballagó,
Utakat sorjázták.

Szőlőből jövet,
Alattuk pihent meg a nagyapám.
Üdögélt, pipázott s boldog volt.
Mert ma is elültethetett egy fát.
Melyről majd valamikor,
Csemegézhetnek a dédunokák.

Nem volt nála tudatos,
Utódaira mégis éltető,
Környezetet hagyott.
Akkor minden udvaron,
Eperfa állt.

Mézédes gyümölcsét,
A gyerekek a földről kapkodták.
Ma már nincsenek fák az udvaron.

Mindenütt kő van s beton.
Ha a szél véletlenül odafúj,
Egy falevele,
Nem látnak benne mást,
Mint csúf szemetet.

Pedig tanulták,
A fotoszintézis elméletet,
Hogy a falevél adja az oxigént,
Az ÉLETET.

S ha azt mind kivágják,
Elveszejtik az emberiséget.
De néha álmodni kell,
Nagyot és szépet.

Én is láttam álmaimban,
A hegy felé vezető utak mellett,
Sorjázó facsemetéket.

Ott álltak,
Ringtak és hajladoztak,
De legyőzték a szelet,
S a viharokat.